

[Arne Bjerregaard]

reelle forhandlinger, så vil vi kun sige, at så er vi rede til at forhandle. Men er det kun de almindelige skinforhandlinger, som vi tidligere har været med til, ja, så ønsker vi selvfølgelig at gøre udvalgsarbejdet så kort som muligt, for det er sådan set tidsspilde at sidde i et udvalg, når man ved, at man ikke får den mindste indflydelse og ikke har den mindste mulighed for at rette det mindste ved det fremlagte.

Ib Christensen (DR):

Må jeg indlede med til glæde for hr. Arne Bjerregaard at oplyse, at fra 1950 til 1975 blev forbrugerprisindeksen firdoblet, gennemsnitslønnen i håndværk og industri blev ellevedoblet, og grundpriserne blev femogtyvedoblet. Altså, hr. Arne Bjerregaard, der er sket en grundpris- og jordprisudvikling langt ud over den almindelige pris- og lønudvikling.

Jeg vil i øvrigt gerne konstatere tre ting. For det første at den debat, der har været – her lægger jeg navnlig vægt på ministrenes svar eller mangel på svar – ikke har sandsynliggjort, at der vil ske en nedgang i energiforbruget i kraft af afgiftsstigningerne. En afgiftsstigning på 20 pct. vil formentlig fungere på den måde, at forbrugerne i stort omfang vil vænne sig til den, og det hele betyder så blot, at omkostnings-, prisniveau osv., inflation får en yderligere tak. Jeg synes ikke, der i regeringens oplæg eller i svarene her har været sandsynlighed for, at den dæmpning af energiforbruget, man tilsligter officielt, vil blive opnået.

Den anden ting, jeg mener at kunne konstatere, er, at vi får et højere skattetryk, og at vi også derved får øget inflation, fordi de grupper, der rammes, og det er jo de brede befolkningslag, selvfølgelig vil søge at skaffe sig compensation. Der vil altså være en indbygget inflationsvirkning kombineret med den såkaldte finanspolitiske strammende virkning af afgifterne.

Det tredje – og det er nok det værste af det hele – er, at de beskæftigelsesmæssige udsigter jo er dystre, og dér synes jeg nok at regeringens svar ikke var tillidvækkende. Økonomiministeren siger, at et tal på 35.000–40.000 ekstra arbejdsløse i kraft af virkningerne af regeringens samlede kompleks overgår hans fantasi, og at det nok skylder langt over målet. Jeg lagde mærke til or-

det »nok«. Det sagde økonomiministeren, men det var ikke særlig overbevisende. En om ikke økonomiministeren så dog regeringen nærstående økonom som kontorchef Mogens Lykketoft fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd anslår jo virkningen til at være 30.000–40.000 arbejdsløse.

Finansministeren var inde på det samme og kom med den helt selvfølgelige konstatering, at nettovirkningen på beskæftigelsen må være de negative virkninger af regeringens besparelsesforslag og afgiftsforhøjelser, fratrukket de positive beskæftigelsesmæssige virkninger af de særlige beskæftigelsesforanstaltninger, der forlænges. Det er da en selvfølgelig, at sådan må nettovirkningen blive, men desværre kom finansministeren ikke nærmere ind på, hvad nettovirkningen blev, ud over at ministeren sagde, at regeringen havde tilstræbt at opretholde beskæftigelsen på det nuværende niveau. Jeg synes det er temmelig uklart, i hvilket omfang denne bestræbelse lykkes, det har vi ikke rigtig fået klarhed på. Betyder det blot, at man så heller ikke tager højde for kommende årgange, der kommer ud på arbejdsmarkedet, eller anden ny tilgang til arbejdsmarkedet? Jeg synes, der i høj grad på disse punkter, ikke mindst det sidste, tiltrænges nogle afklaringer under udvalgsarbejdet, for her må man i sandhed sige, at debatten ikke har efterladt nogen klarhed; tværtimod synes jeg i temmelig høj grad utryghed.

Ordførerne for regeringspartierne siger, at der jo ikke er noget alternativ, og hr. Hjortnæs peger på, at jord og fast ejendom fra 15. alm. vurdering i 1973 og op til 16. alm. vurdering i 1977 er steget med i alt 300 mia kr., hvilket er en helt korrekt konstatering.

Det er derimod ikke korrekt, når hr. Hjortnæs så siger, at der er ingen, der interesserer sig for den compensation, som jordejerne får på denne måde. Det er der i høj grad nogen der interesserer sig for, men det er rigtigt, hvis hr. Hjortnæs med »ingen« mener socialdemokratiet, for socialdemokratiet har ikke interesseret sig for denne compensation, som ejerne af fast ejendom og jordejerne specielt har vidst at skaffe sig. Ellers ville socialdemokratiet vel ikke have stemt for og som regeringsparti foreslået en forringelse af den amtskommunale grundskyld fra 20 til 15 promille. Ellers ville socialdemokratiet formentlig ikke have gennem-